YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
29 päivänä toukokuuta 1997 *

Asiassa C-153/96 P,

Jan Robert de Rijk, Euroopan yhteisöjen virkamies, asuinpaikka Praha (Tšekin tasavalta), edustajanaan asianajaja Nicolas Lhoëst, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa Myson SARL, 1 rue Glesener,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-362/94, de Rijk vastaan komissio, 7.3.1996 antaman tuomion kumoamista (Kok. H. 1996, s. II-365),

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Julian Currall, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. C. Moitinho de Almeida (esittelevä tuomari) sekä tuomarit C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet ja M. Wathelet,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

julkisasiamies: P. Léger,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 5.12.1996 pidetyssä istunnossa esittämät lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen 23.1.1997 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 De Rijk on yhteisöjen tuomioistuimeen 7.5.1996 jättämällään valituskirjelmällä hakenut EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan sekä EHTY:n ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön vastaavien määräysten nojalla muutosta Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-362/94, de Rijk vastaan komissio, 7.3.1996 antamaan tuomioon (Kok. H. 1996, s. II-365, jäljempänä valituksenalainen tuomio), koska sillä on hylätty ensinnäkin hänen vaatimuksensa, jonka mukaan 18.1.1994 tehty komission päätös, jolla hänelle on korvattu 4 412 Belgian frangin (BEF) suuruinen määrä täydentävästä sairausvakuutuksesta, on kumottava; 15.7.1994 tehty komission päätös, jolla hänen valituksensa on hylätty, on kumottava siltä osin kuin tarpeellista; komissio on velvoitettava maksamaan todellisten kulujen ja yhteisen sairausvakuutusjärjestelmän maksaman korvauksen välinen erotus kokonaisuudessaan eli 4 950 BEF ja Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) liitteessä X olevan 24 artiklan ensimmäisen ja toisen kohdan yleiset täytäntöönpanosäännöt on todettava lainvastaisiksi ja sen vuoksi kumottava.

2 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisessa tuomiossaan todennut seuraavaa:

» — —

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1. Tässä riita-asiassa on kyse Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) liitteessä X olevan 24 artiklan ensimmäisestä kohdasta. Tämä liite on lisätty henkilöstösääntöihin kolmannessa maassa työskenteleviin Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavista erityisistä poikkeusmääräyksistä 5 päivänä lokakuuta 1987 annetulla neuvoston asetuksella (Euratom, EHTY, ETY) N:o 3019/87 (EYVL L 286, s. 3, jäljempänä asetus N:o 3019/87). Liitteessä X olevan 24 artiklan ensimmäinen kohta kuuluu seuraavasti:

'Virkamiestä, hänen puolisoansa, lapsiansa ja muita hänen huollettavanaan olevia henkilöitä suojaa täydentävä sairausvakuutus, joka kattaa todellisten kulujen ja henkilöstösääntöjen 72 artiklassa tarkoitetun suojajärjestelmän korvausten välisen eron, kyseisen artiklan 3 kohtaa lukuun ottamatta.'

2. Tämän artiklan osalta on annettu yleiset täytäntöönpanosäännöt, jotka on 17.9.1990 julkaistu lehdessä Hallinnollisia tiedotuksia nro 642 (s. 33) ja joiden 2 artiklassa määrätään seuraavaa:

'Täydentävä sairausvakuutus suojaa seuraavia henkilöitä:

1) virkamiestä, jonka asemapaikka on yhteisön ulkopuolella;

2) henkilöitä, jotka ovat vakuutettuja 1 kohdassa tarkoitetun vakuutetun virkamiehen kautta henkilöstösääntöjen 72 artiklan nojalla, sellaisena kuin artiklaa on täsmennetty Euroopan yhteisöjen virkamiesten sairausvakuutusta koskevilla säännöillä (jäljempänä sairausvakuutussäännöt), jos he asuvat vakituisesti edellä 1 kohdassa tarkoitetun vakuutetun virkamiehen asemapaikassa.

Jos he asuvat muualla, he kuuluvat vakuutuksen piiriin heidän oleskellessaan virkamiehen asemapaikassa ja asiantuntijalääkärin lausunnon perusteella myös, jos sairauskulut ovat alun perin aiheutuneet vakuutetun henkilön asemapaikkaan liittyvistä syistä;

3) virkamiestä, joka on henkilöstösääntöjen 40 artiklan 2 kohdan neljännen alakohdan mukaisella henkilökohtaisista syistä myönnetyllä lomalla, jos hän asuu vakituisesti 1 kohdassa tarkoitetun vakuutetun puolisonsa asemapaikassa.

Virkamiehen pyynnöstä 2 ja 3 kohdan mukainen suoja voidaan pitää voimassa henkilöstösääntöjen liitteessä X olevassa 3 artiklassa säädetyn henkilökiertojakson aikana, jos kyseiset henkilöt säilyttävät asuinpaikkansa virkamiehen yhteisön ulkopuolella olevassa asemapaikassa.'

Kanteen perustana olevat tosiseikat

3. Kantaja on palkkaluokan B 2 virkamies, jonka asemapaikka on komission Suomen edustusto.

4. Kantajalle aiheutui vuoden 1993 kesän aikana kuluja hänen huollettavanaan oleville henkilöille ja erityisesti hänen vakituisesti Belgiassa asuvalle pojalleen annetusta sairaanhoidosta. Kantaja teki 18.8.1993 vastaajalle kaikkiaan 26 631 BEF:n suuruisen korvaushakemuksen.

5. Euroopan yhteisöjen toimielinten yhteinen sairausvakuutuskassa lähetti 6.10.1993 kantajalle laskelman, jossa todettiin, että sairausvakuutuskassa korvaa 21 681 BEF tästä 26 631 BEF:n kokonaismäärästä ja että vakuutettu voi ehkä saada korvauksen 4 950 BEF:n suuruisesta erotuksesta henkilöstösääntöjen liitteessä X olevan 24 artiklan perusteella.

6. Vastaaja ilmoitti 18.1.1994 postitse kantajalle, että se korvaa liitteessä X olevan 24 artiklan perusteella ainoastaan 4 412 BEF vaaditusta 4 950 BEF:stä ja että loppuosa 538 BEF jää kantajan vastattavaksi, koska kantajan vakituisesti Belgiassa asuvasta pojasta aiheutuneet kulut voidaan korvata ainoastaan henkilöstösääntöjen 72 artiklan perusteella.

7. Kantaja teki 18.4.1994 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen valituksen tästä päätöksestä.

8. Vastaaja hylkäsi tämän valituksen 15.7.1994 tekemällä päätöksellään, joka annettiin kantajalle tiedoksi 4.8.1994. Vastaaja on päätöksessään todennut, että de Rijkin poika asui vakituisesti Belgiassa eikä siellä aiheutuneita sairauskuluja voida korvata liitteessä X olevan 24 artiklan perusteella, toisin kuin Helsingissä aiheutuneet kulut. Päätöksensä perusteluksi se totesi toisaalta, että tässä artiklassa säädetyn täydentävän vakuutuksen olemassaolon syy on se, että sillä katetaan kolmansissa maissa työskentelevien virkamiesten erityisistä elinolosuhteista aiheutuvat riskit, ja toisaalta, että koska kulujen ja yhteisön ulkopuolella oleskelun välillä ei ollut yhteyttä, liitteessä X olevaa 24 artiklaa ei voida soveltaa. Vastaaja totesi lisäksi, että toisenlainen ratkaisu merkitsisi yhteisössä työskentelevien virkamiesten selvää syrjintää."

3 Tämän vuoksi de Rijk nosti 3.11.1994 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa hän vaati 18.1.1994 ja 15.7.1994 tehtyjen komission päätösten kumoamista sekä sen toteamista, että liitteessä X olevan 24 artiklan ensimmäisen ja toisen kohdan täytäntöönpanosäännöt ovat lainvastaisia, minkä vuoksi ne on kumottava.

4 Kanteensa tueksi valittaja vetosi kahteen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen koski liitteessä X olevan 24 artiklan rikkomista ja toinen niiden täytäntöönpanosääntöjen lainvastaisuutta, joiden perusteella riidanalainen päätös oli tehty.

5 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi de Rijkin kanteen.

6 Valittajan esittämien kahden kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin aluksi totesi tuomion 30 kohdassa, että ne koskevat sitä, onko yhteisön ulkopuolella työskentelevän virkamiehen huollettavana olevan lapsen sairauskulujen täyden korvaamisen ainoa edellytys se, että virkamies työskentelee yhteisön ulkopuolella, vai edellytetäänkö lisäksi, että myös lapsen vakituinen asuinpaikka on virkamiehen asemamaassa.

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ensin tuomion 31—33 kohdassa katsonut, että liitteessä X olevaa 24 artiklaa on tulkittava, ja se on yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön viitaten tässä tarkoituksessa ottanut huomioon sen, mihin asiayhteyteen liittyy se säännöstö, jonka osa kyseinen säännös on, ja mitä päämääriä tällä säännöstöllä tavoitellaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten katsonut toisaalta, että asetuksen N:o 3019/87 johdanto-osan mukaan liitteen X mukainen erityisjärjestelmä on toteutettu nimenomaan kolmansissa maissa työskentelevien virkamiesten erityisten elinolosuhteiden vuoksi, ja toisaalta, että asetuksen N:o 3019/87 antamiseen johtaneen asetusehdotuksen perustelujen 22 kohdasta ilmenee, että täydentävä sairausvakuutus on perusteltu eräissä maissa perittävien erittäin suurten sairaanhoitokulujen ja virkamiehille ja heidän perheilleen aiheutuvien lisäriskien vuoksi.

8 Seuraavaksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut tuomion 34 kohdassa, että koska liitteessä X olevalla 24 artiklalla on tarkoitettu korvata nämä haitat, sen mukainen täydentävä korvausjärjestelmä koskee ainoastaan kolmansissa maissa työskenteleviä virkamiehiä ja heidän huollettavinaan olevia henkilöitä, jotka asuvat kyseisessä maassa. Sitä vastoin niihin sairauskuluihin, joita kolmannessa

maassa työskentelevälle virkamiehelle on aiheutunut hänen huollettavanaan olevasta, vakituisesti yhteisössä asuvasta henkilöstä, sovelletaan henkilöstösääntöjen 72 artiklan mukaista yleisjärjestelmää, koska tällaisessa tapauksessa ei ole niitä haittoja, jotka yhteisön lainsäätäjä on tarkoittanut korvata.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisäksi tuomion 35 kohdassa hylännyt valittajan sen väitteen, jonka mukaan liitteen X erityissäännöstöä sovelletaan silloinkin, kun kyse on sellaisesta kolmannesta maasta, jossa sairauskulut tai terveysriskit eivät ole suurempia kuin yhteisössä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että yhteisön lainsäätäjä on hyvää hallintokäytäntöä toteuttaakseen valinnut järjestelmän, jossa sairauskulujen ja terveysriskien oletetaan aina olevan suurempia kolmansissa maissa, ja se on lisäksi todennut, että sama pyrkimys yksinkertaiseen järjestelmään on johtanut siihen, että liitteessä X olevan 24 artiklan soveltamisalan ulkopuolelle ei jätetä sitäkään tilannetta, että kolmannessa maassa työskentelevälle virkamiehelle tai hänen huollettavanaan oleville henkilöille aiheutuu sairauskuluja heidän oleskellessaan yhteisössä tilapäisesti. Tällainen ratkaisu ei kuitenkaan voi saattaa kyseenalaiseksi tämän artiklan edellä kuvailtua tarkoitusta.

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuomion 36 kohdassa sitä paitsi katsonut, että jos liitteessä X olevaa 24 artiklaa tulkittaisiin muulla tavalla, se olisi ristiriidassa syrjintäkiellon periaatteen kanssa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan kolmannessa maassa työskentelevän virkamiehen tilanne poikkeaa jonkun muun virkamiehen tilanteesta ainoastaan siinä tapauksessa, että virkamiehen asemapaikkaan liittyvät haitat koskevat myös kyseisen virkamiehen kautta vakuutettua, sairaanhoitoa saanutta henkilöä siinä tapauksessa, että tämä asuu vakituisesti asemamaassa. Jos näin ei ole, virkamies on samassa asemassa kuin yhteisössä työskentelevä virkamies.

11 Siitä valittajan väitteestä, jonka mukaan kolmannessa maassa työskentelevät virkamiehet maksavat sairausvakuutusjärjestelmään erityismaksun, toisin kuin muut virkamiehet, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lopuksi tuomion 37 kohdassa todennut, että tällä vakuutusmaksulla on tarkoitus osittain rahoittaa vakuutus niitä riskejä vastaan, joita näille virkamiehille ja heidän huollettavinaan oleville henkilöille saattaa aiheutua asemamaassa oleskelun vuoksi ja jotka johtuvat siitä, että sairauskulut ja terveysriskit yleensä ovat suurempia kolmansissa maissa kuin yhteisössä.

12 Valittaja vetoaa käsiteltävänä olevassa valituksessa kolmeen valitusperusteeseen eli liitteessä X olevan 24 artiklan virheelliseen soveltamiseen, oikeusvarmuuden ja syrjintäkiellon periaatteiden loukkaamiseen ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 33 artiklan mukaisen perusteluvelvollisuuden rikkomiseen. Syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista koskevasta valitusperusteesta on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on liitteessä X olevaa 24 artiklaa tulkitessaan tukeutunut tähän periaatteeseen, joten valittajan tältä osin esittämät arvostelut eivät muodosta ensimmäisestä valitusperusteesta erillistä valitusperustetta.

Tutkittavaksi ottaminen

13 Komissio on vastineessaan todennut, että de Rijk ainoastaan toistaa jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä väitteet, joten valitusta ei voida ottaa tutkittavaksi.

14 Komissio toteaa lisäksi, että de Rijkin väite, jonka mukaan liitteessä X olevissa 10 ja 20 artiklassa asetetaan lasten asuinpaikkaa ja elinolosuhteita koskevia rajoituksia, mutta liitteessä X olevassa 24 artiklassa ei mainita mitään tällaisia rajoituksia, mikä osoittaa, että yhteisön lainsäätäjä ei ole aikonut asettaa tämän säännöksen soveltamista riippumaan asuinpaikkaa koskevan edellytyksen täyttymisestä, on uusi väite, jota ei ole esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja jota ei siten voida ottaa tutkittavaksi.

15 Tältä osin on ensiksi muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan valituksessa voidaan EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan mukaan esittää ainoastaan oikeussääntöjen virheellistä soveltamista koskevia perusteita, eikä siinä voida riitauttaa sitä, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on riippumattoman toimivaltansa nojalla arvioinut tosiseikkoja, ja valituksessa on yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti mainittava ne oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin valituksen tueksi vedotaan. Näistä määräyksistä seuraa, että valituksessa on mainittava tarkasti ne kumotta-

vaksi vaadittuun tuomioon sisältyvät seikat, jotka katsotaan virheellisiksi, ja ne oikeudelliset perustelut, joihin tämä vaatimus erityisesti perustuu (ks. erityisesti asia C-18/91 P, V v. parlamentti, tuomio 19.6.1992, Kok. 1992, s. I-3997, 15 kohta; asia C-338/93 P, de Hoe v. komissio, määräys 7.3.1994, Kok. 1994, s. I-819, 17 ja 18 kohta ja asia C-26/94 P, X v. komissio, määräys 26.9.1994, Kok. 1994, s. I-4379, 11 ja 12 kohta).

16 Valittajan esittämät perusteet kuitenkin täyttävät nämä edellytykset, koska hän nimenomaan katsoo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulkinneen liitteessä X olevaa 24 artiklaa virheellisesti ja jättäneen tuomionsa perustelematta. Nämä perusteet voidaan siten ottaa tutkittaviksi.

17 Oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista koskevassa valitusperusteessaan de Rijk sitä vastoin ainoastaan mainitsee tämän periaatteen esittämättä tätä valitusperustetta tukevia väitteitä. Tätä valitusperustetta ei näin ollen voida ottaa tutkittavaksi.

18 Seuraavaksi on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohta ja 116 artiklan 1 kohta estävät tällaisten uusien, kanteeseen sisältymättömien perusteiden esittämisen valituksessa (ks. em. asia V v. parlamentti, tuomion 21 kohta).

19 Kun de Rijk käsiteltävänä olevassa asiassa vetoaa siihen seikkaan, että toisin kuin liitteessä X olevissa 10 ja 20 artiklassa, samassa liitteessä olevassa 24 artiklassa ei mainita lasten asuinpaikkaa tai elinolosuhteita koskevia rajoituksia, hän ei esitä uutta perustetta vaan esittää väitteen tukeakseen sellaista perustetta, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo tutkinut, eli perustetta, joka koskee liitteessä X olevan 24 artiklan virheellistä tulkintaa.

20 De Rijkin esittämät valitusperusteet on siis otettava arvioitaviksi, oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista koskevaa perustetta lukuun ottamatta.

Pääasia

Liitteessä X olevan 24 artiklan virheellistä soveltamista koskeva valitusperuste

21 De Rijk väittää ensiksi, että toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, liitteessä X olevan 24 artiklan sanamuoto on selvä, joten tätä määräystä ei tarvitse tulkita. Jos tulkinta kuitenkin osoittautuisi välttämättömäksi, siinä olisi otettava huomioon paitsi säännöksen hyväksymistä edeltäneet neuvottelut myös sen perustelut.

22 De Rijk toteaa tältä osin, että komissio on halunnut asettaa liitteessä X olevan 24 artiklan soveltamisen riippumaan asuinpaikasta siten, että tätä säännöstä sovellettaisiin virkamiehiin ja samassa taloudessa hänen kanssaan asuviin muihin vakuutusjärjestelmän edunsaajiin. Se seikka, että tämä edellytys jätettiin tästä pois kyseisen liitteen hyväksymistä edeltäneissä neuvotteluissa, on 24 artiklaa tulkittaessa otettava huomioon siten, että siinä säädetty täydentävä sairausvakuutus kattaa virkamiehen huollettavina olevat henkilöt heidän asuinpaikastaan riippumatta.

23 De Rijk toteaa lisäksi, että asetuksen N:o 3019/87 antamiseen johtaneen asetusehdotuksen liitteenä olleiden perustelujen 22 kohdassa täsmennettiin, että täydentävä vakuutus oli perusteltu sen vuoksi, että kolmannessa maassa työskenteleville virkamiehille ja heidän perheilleen voi eräissä maissa aiheutua erittäin suuria sairaanhoitokuluja ja tavanomaista suurempi riskejä. Tästä toteamuksesta huolimatta yhteisön lainsäätäjä sääti henkilöstösääntöjen liitteessä X olevan 24 artiklan, jossa yleisesti säädetään täydestä sairauskulukorvauksesta ilman, että siinä viitataan minkäänlaiseen asuinpaikkaa koskevaan edellytykseen.

24 Seuraavaksi de Rijk toteaa, että toisin kuin liitteessä X olevissa 10 ja 20 artiklassa, samassa liitteessä olevassa 24 artiklassa ei mainita mitään lasten asuinpaikkaa tai elinolosuhteita koskevaa edellytystä, ja hän päättelee, että yhteisön lainsäätäjä on halunnut, että tämä täydentävä vakuutus koskee kaikkia kolmansissa maissa työskenteleviä virkamiehiä heidän lastensa asuinpaikasta riippumatta.

25 Lopuksi de Rijk toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut virheellisesti, että hänen puoltamansa tulkinta olisi ristiriidassa syrjintäkiellon periaatteen kanssa. Hän väittää toisaalta, että koska kolmansissa maissa työskentelevät virkamiehet maksavat henkilöstösääntöjen liitteessä X olevan 24 artiklan nojalla erityismaksun, heidän ja heidän perheidensä taloudelliset velvollisuudet poikkeavat muiden virkamiesten velvollisuuksista, joten he muodostavat erillisen virkamiesryhmän, jonka erilainen kohtelu on perusteltua erilaisen tilanteen vuoksi. Toisaalta hän toteaa, että jos noudatetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ajatusrakennelmaa, kolmannessa maassa työskentelevä virkamies, jonka lapsi asuu vakituisesti asemapaikassa, olisi samassa tilanteessa kuin kolmannessa maassa työskentelevä virkamies, jonka lapsi asuu jossain muussa kolmannessa maassa, mutta viimeksi mainittua kohdeltaisiin eri tavalla, koska liitteessä X olevaa 24 artiklaa ei voitaisi soveltaa häneen.

26 Mitään näistä väitteistä, joita valittaja on esittänyt valitusperusteensa tueksi, ei voida hyväksyä.

27 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, asetuksen N:o 3019/87 johdanto-osasta samoin kuin tätä asetusta koskevan ehdotuksen perusteluista ilmenee, että sairaanhoitokulut korvaava täydentävä vakuutus on perusteltu siksi, että eräissä maissa sairaanhoitokulut ovat erittäin suuria, ja siksi, että virkamiehille ja heidän perheenjäsenilleen voi aiheutua tavanomaista suurempia riskejä.

28 Olisi yhteisön lainsäätäjän tavoitteiden vastaista, jos tämä vakuutus ulotettaisiin koskemaan vakuutetun huollettavana olevia henkilöitä, vaikka nämä asuvat yhteisössä ja vaikka heille aiheutuvat kulut ja riskit näin ollen vastaavat yhteisössä työskentelevien virkamiesten huollettavina olevien henkilöiden kuluja ja riskejä.

29 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on oikein todennut, tällainen laajennus loukkaisi yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, jos kolmansissa maissa työskenteleviä virkamiehiä perusteettomasti kohdeltaisiin edullisemmin kuin yhteisössä työskenteleviä virkamiehiä. Tältä osin on todettava, että näiden virkamiesten välille ei voida tehdä eroa sillä perusteella, että ensin mainittujen on maksettava erityismaksu, koska tämä velvollisuus koskee ainoastaan kolmansissa maissa työskentelevien virkamiesten erityisiä riskejä.

30 De Rijkin väite, joka koskee sitä, että kolmannessa maassa työskentelevää virkamiestä, jonka lapsi asuu vakituisesti hänen asemapaikassaan, ja sellaista kolmannessa maassa työskentelevää virkamiestä, jonka lapsi asuu jossain muussa kolmannessa maassa, kohdellaan eri tavalla, on hylättävä.

31 Tältä osin on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lausunut ainoastaan siitä, ovatko yleisten täytäntöönpanosääntöjen asiaa koskevat määräykset yhteensoveltuvia liitteessä X olevan 24 artiklan kanssa siltä osin kuin niissä suljetaan tämän säännöksen soveltamisalan ulkopuolelle se tapaus, että kolmannessa maassa työskentelevän virkamiehen huollettavana oleva lapsi asuu vakituisesti yhteisössä. Sitä vastoin se kysymys, estetäänkö yleisten täytäntöönpanosääntöjen 2 artiklassa sairauskulujen täysi korvaaminen valittajan mainitsemassa tapauksessa ja onko tämä määräys siinä tapauksessa yhteensoveltuva liitteessä X olevan 24 artiklan kanssa, eivät kuulu tähän asiaan.

32 Edellä esitetty huomioon ottaen ne väitteet, jotka koskevat toisaalta liitteessä X olevien 10 ja 20 artiklan ja siinä olevan 24 artiklan erilaista sanamuotoa ja toisaalta asetuksen N:o 3019/87 antamista edeltäneitä neuvotteluja, eivät voi johtaa liitteessä X olevan 24 artiklan sellaiseen tulkintaan, joka poikkeaisi valituksenalaisessa tuomiossa esitetystä.

33 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis perustellusti katsonut, että yleisten täytäntöönpanosääntöjen 2 artikla ei ollut henkilöstösääntöjen liitteessä X olevan 24 artiklan vastainen.

34 Ensimmäinen valitusperuste on siis hylättävä.

EY:n tuomioistuimen perussäännön 33 artiklassa määrätyn perusteluvelvollisuuden rikkomista koskeva valitusperuste

35 Sitä, miksi sairauskulujen korvaaminen on perusteltua silloin, kun kyse on sellaisista kolmansista maista, joissa kulut tai terveysriskit eivät ole suurempia kuin yhteisössä, tai silloin kun kyse on kuluista, joita on aiheutunut virkamiesten tai heidän huollettavinaan olevien henkilöiden oleskellessa yhteisössä tilapäisesti, on de Rijkin mukaan perusteltu puutteellisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiossa, jossa perusteluksi on esitetty parempi hallintokäytäntö; perustelu on de Rijkin mielestä myös ristiriidassa ensimmäisen tuomioistuimen sen arvioinnin kanssa, jonka mukaan liitteessä X olevaa 24 artiklaa voidaan soveltaa vain ja ainoastaan silloin, kun on olemassa sellaisia erityisiä haittoja, joiden vuoksi säännöksestä päätettiin.

36 Tältä osin on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aivan oikein katsonut, että todellisten sairauskulujen tai terveysriskien selvittäminen maittain olisi ollut suhteettoman vaikeaa, kun otetaan huomioon tällaisen selvityksen vaatimat voimavarat, niiden maiden, joissa kulut tai terveysriskit eivät ole suurempia kuin yhteisössä, vähäinen lukumäärä, näihin maihin määrättyjen virkamiesten vähäinen lukumäärä ja se, että eri maiden sairaanhoitokäytännön vertailu

on vaikeaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten oikein katsonut, että kun lainsäätäjä toisaalta on pitänyt parempana olettaa, että kulut ja terveysriskit ovat aina suurempia kaikissa kolmansissa maissa, ja kun se ei ole jättänyt kyseisen järjestelmän soveltamisalan ulkopuolelle sitä tapausta, että sairauskulut ovat aiheutuneet kolmannessa maassa työskentelevien virkamiesten tai heidän huollettavinaan olevien henkilöiden oleskellessa tilapäisesti yhteisössä, ja kun lainsäätäjä näin on yksinkertaisuuden vuoksi valinnut järjestelmän, joka on hallinnollisesti toteutettavissa, tämä ei voi kyseenalaistaa niiden haittojen korvaamista, jotka otettiin huomioon liitteen X mukaisesta erityisjärjestelmästä päätettäessä.

37 Se, että järjestelmää hyvän hallintokäytännön perusteella sovelletaan valituksenalaisen tuomion 35 kohdassa mainittuihin tapauksiin, ei siten ole ristiriidassa niiden valituksenalaisen tuomion 34 kohdassa olevien ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätelmien kanssa, joiden mukaan liitteessä X olevan 24 artiklan olemassaololle on syy vain siinä tapauksessa, että on olemassa sellaisia erityisiä haittoja, joiden vuoksi poikkeuksellinen korvausjärjestelmä otettiin käyttöön. Sitä vastoin silloin, kun näiden erityisten haittojen puuttuminen on pikemminkin sääntö kuin poikkeus, toisin sanoen silloin, kun yhteisössä asuminen on vakituista, tämän järjestelmän soveltamiselle ei enää ole mitään syytä.

38 Toinen valitusperuste ja valitus kokonaisuudessaan on näin ollen hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

39 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 70 artiklan mukaan toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa. Työjärjestyksen 122 artiklan mukaan 70 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta toimielimen virkamiesten tai muuhun henkilöstöön kuuluvien tekemiin valituksiin. Koska valittaja on hävinnyt asian, hänet on velvoitettava korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Moitinho de Almeida Gulmann Edward

Puissochet Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 29 päivänä toukokuuta 1997.

R. Grass

kirjaaja

J. C. Moitinho de Almeida

viidennen jaoston puheenjohtaja